

Doktor Władysław Bolewski

Władysław Bolewski
(1878–1963)

Czas nauki

Po maturze rozpoczął studia medyczne. W latach 1898–1904 kształcił się w Krakowie, Lipsku, Zürichu, Würzburgu, Wrocławiu i Monachium. Podczas studiów również podejmował działalność konspiracyjną przeciwko zaborcy. Uzyskawszy tytuł doktora medycyny, powrócił do Krotoszyna, gdzie rozpoczął praktykę lekarską.

Doktor Władysław Bolewski z personelem szpitala w 1953 r.

Działalność społeczna i niepodległościowa

Cały czas angażował się w życie społeczne Polaków i działalność niepodległościową. Przykładowo, w 1907 r. Prusacy skazali go na 3 miesiące więzienia za organizację strajku szkolnego. Karę odbywał w Krotoszynie. Podjął także współpracę z „Bazarem Poznańskim”, gdzie był autorem licznych odczytów i wykładów popularnonaukowych. Ze swoich zbiorów w Krotoszynie chętnym Polakom wypożyczał polskie książki. W jego domu odbywały się również zajęcia dla gimnazjalistów.

W trakcie I wojny światowej, w 1914 r., został wcielony do armii pruskiej jako lekarz polowy. Został członkiem Rady Żołnierskiej w Hanowerze. W listopadzie 1918 r. powrócił do Krotoszyna, gdzie wziął udział w działalności Rady Robotniczo-Żołnierskiej oraz Powiatowej Rady Ludowej.

Powstanie Wielkopolskie

W styczniu 1919 r. stanął na czele Straży Ludowej w Krotoszynie, utworzonej spośród Polaków, której zadaniem było utrzymanie ładu i porządku zarówno w mieście, jak i w poszczególnych wsiach powiatu. Został również dowódcą Drużyn Bojowych – formacji militarnych składających się z ochotników. Brał udział w Powstaniu Wielkopolskim. W lutym 1919 r. walczył w okolicach Zdun, gdzie został ranny.

W 1936 r., pod pseudonimem Jan Sadkowski wydał broszurę „Krotoszyn w powstaniu 1918–1919 roku”, w której przedstawił działalność powstańców i odpiął krytykę ich poczynań jaka zawarta została w książce „Od Prosny po Rawicz. Wspomnienia z powstania wielkopolskiego 1918–1919”, autorstwa podporucznika Zygmunta Wieliczki, szefa sztabu VII Okręgu Wojskowego w Ostrowie Wielkopolskim. Odcinek frontu powstańczego pod Zdunami podlegał Zygmuntowi Wieliczce.

Praca w szpitalu przy ul. Leśnej 4

Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości, Bolewski został w 1919 r. zatrudniony jako chirurg. Naczelnym lekarzem i dyrektorem Publicznego Szpitala Miejskiego w Krotoszynie został w 1923 r. Pełnił także funkcję ordynatora oddziału chirurgicznego.

W trakcie pracy w szpitalu, systematycznie dokształcał się dojeżdżając do szpitali w Poznaniu oraz do uznanych ośrodków naukowych w Niemczech. Był medykiem wszechstronnym, wykonywał m.in. amputacje, cięcia cesarskie, tracheotomie, zabiegi jamy brzusznej. Potrafił również zabezpieczyć rany cięte serca.

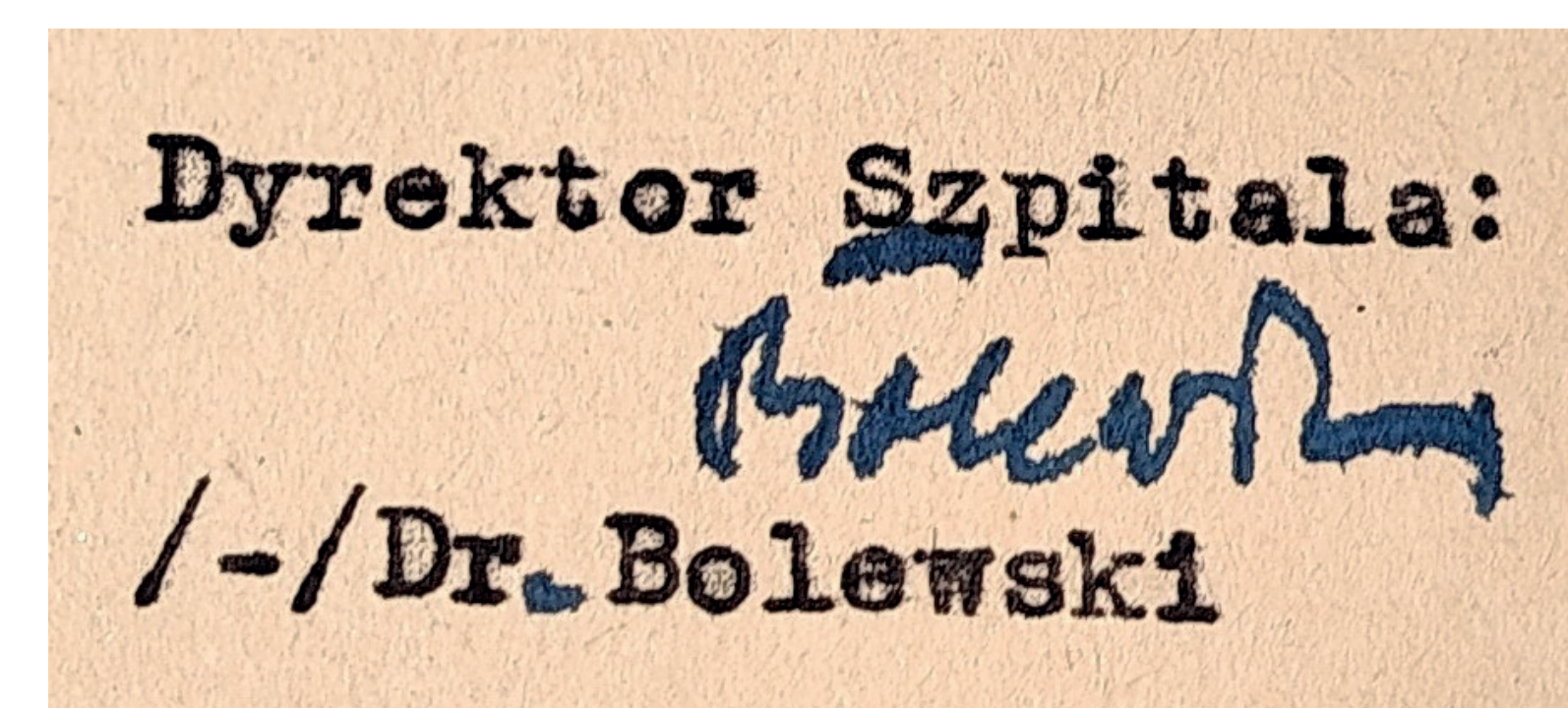
II wojna światowa

W czasie okupacji hitlerowskiej wstąpił do lokalnych organizacji konspiracyjnych: „Wolni Bracia”, „Polska Niepodległa”, „Ojczyzna”. W 1940 r. został wysiedlony przez Niemców do wsi Piekoszków w Generalnym Gubernatorstwie. Nawiązał tam kontakt z Armią Krajową. Jako „dr Marek” założył szpital partyzancki, którym kierował do końca wojny. W jednej z akcji, w której uczestniczył, wybuch miny spowodował poważne uszkodzenie słuchu lekarza.

Krotoszynianin XX wieku

W 1945 r. powrócił do Krotoszyna, gdzie do 1949 r. ponownie kierował szpitalem. W latach 1949–1956 był ordynatorem oddziału położniczego. Następnie przeszedł na emeryturę. Do końca życia pomagał chorym, którzy widzieli w nim doskonałego specjalistę, darzyli ogromnym szacunkiem i zaufaniem. Pomocy udzielał również ubogim.

Władysław Bolewski zmarł 1 września 1963 r. Został pochowany na miejscowym cmentarzu. Jego nazwiskiem nazwana została ulica, przy której znajduje się budynek szpitala. W 2001 r. w plebiscycie tygodnika „Rzecz Krotoszyńska”, Bolewski wybrany został „Krotoszynianinem XX wieku”. Doktor jest także patronem krotoszyńskiej Stacji Dializ, która powstała w 2002 r.

Podpis dyrektora na jednym z dokumentów (1947)